מישפחת סלאבין קיבלה כסף ראשון רק השבוע!

אמא וסבתא כיום

אלינה, אמו של מארק סלאבין, וחסייה, סבתו, בדירתם הצנועה בשיכון בפרדס־כץ כיום. אביו של מארק חזר להי־לב, אינו מסוגל לעבוד, ומארק היה המפרנס היחידי של המישפחה. רק שישה שבועות חלפו מאז טרגדיית מינכן — שאיש מהאחראים, בישראל, לא נתן עליה עדיין את הדין — וכבר מרשים לעצמם גורמים ממלכתיים לזלזל במישפחות הקורבנות שסכום התרומות שנשלחו להם מגיע ללמעלה ממיליון דולר.

מארק סלאבין

בחברת ידיד וידידה בלתי מזוהים במינסק. הצעיר הנמרץ, שהתגלה כמתאבק בעל רמה נדירה, ונכלל בנבחרת הישראלית לאולימפיאדה מייד עם בואו לארץ — זנח את לימודי ההנדסה שלו, שהיו כה יקרים לליבו, כדי לעלות. בתמונה משמאל: מארק בתחרות ברוסיה.

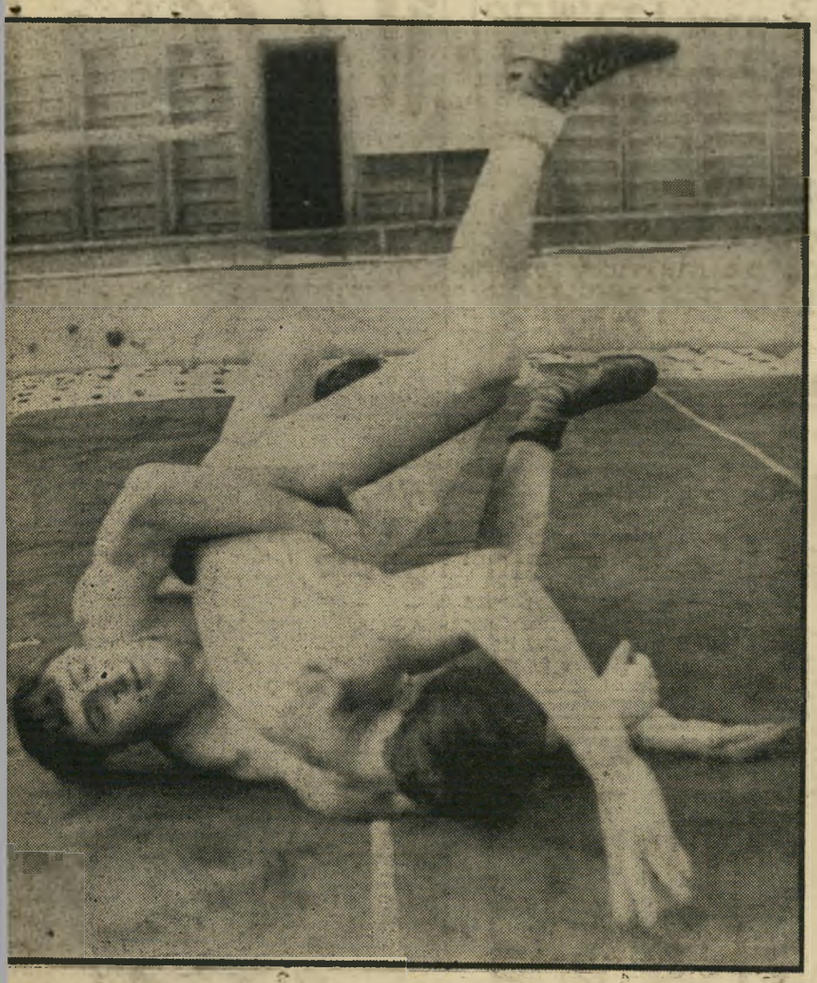

נזיפה לאומית

הסערה חלפה מעל ראשיהם של קרובי הנרצחים. הם היו עסוקים מדי בצער, מכדי לשים לב לצרות. חלקם, כמו הוריו של סלאבין, לא היו מעולם מה־טיפוסים התובעים את שלהם בקול. ההו־רים הם ההיפך הגמור מדמותו התוקפנית של העולה החדש מרוסיה, שהצטיירה ל־אחרונה בציבור. גם בגם היה כזה: „ביום השני אחרי שבאנו לארץ," נזכרת אמו, „הלך מארק למשרדים של הפועל כדי ל־התקבל לקבוצה. הוא לא ידע מילה עב־רית, ולא היתה לו לירה בכיס. הוא ביקש שיבחנו אותו, שהוא רוצה להספיק להי־כלל בנבחרת האולימפית.

„אפילו לא הסתכלו עליו. לא רצו ל־דבר איתו. מארק חזר הביתה. למחרת, הוא חזר לשם שוב. וככה יום אחרי יום.

„בסוף הסכים אחד המאמנים לבחון או־תו — והוא הוכנס מיד לנבחרת.

„אכל גם אחרי זה, הוא הסתובב בלי פרוטה בכיס. אמרתי לו כמה פעמים: ‚תבקש מהפועל כסף. תגיד להם שאין לך ממה לחיות'. או הוא היה אומר לי: ‚אני עוד חדש, אמא. אני לא יכול לבקש כסף'. הוא היה נורא ביישן."

היה צורך בגילוי ניצניה הראשונים של שערורייה ציבורית, כדי שביישנותם של קרובי החללים, כאבם, וחוסר־תשומת־הלב שלהם, בשעתם הקשה, לא יביאו לידי כך שכספם יתגלגל לנטיעת איזה יער אל־מוני, או מערה נשגבת דומה — במקום לשמש לרווחתם.

היה צורך בבזיון לאומי, כדי להזכיר לבירוקראטים ששמו ידם על הכסף, ש־הוא אינו של מדינת ישראל.

• בנוסף למיליון הדולר של ממשלת גרמניה, התקבלו גם תרומות נוספות מגו־פים ואזרחים בגרמניה בסך חצי מליון מארק — סך־הכל, קרוב לחמישה מליון ל"י.

פיצויים למישפחות חללי מינכן. כולן, סבבו סביב ציר אחד: מי שמך? מי הירשה לחבורת פקידים אלמונים לשים ידה על כספים לא לה, לעכב אותם אצלה במשך שישה שבועות ארוכים — כשכל הסימנים מצביעים על כך שבינתיים הם בוחנים את דעת הציבור, כדי לראות אם תצליח המזימה: לגזול הכספים מידי המיש־פחות, להעביר אותם למטרות „נעלות".

רק השבוע, לאחר שנראו סימניה הרא־שונים של סערה ציבורית, וסגן ראש־הממשלה התייחס לנושא בכנסת, מיהרו האחראים ושלחו לכל משפחה צ'ק מגוחך של עשרת אלפים ל"י — מתוך סכום של כחצי מליון המגיע לכל אחת מהן.

אחרון המעניין אותה כיום — הוא הכסף.

„כן, השבוע נתנו לנו חלק מהכסף," מספר בשקט יאשה. „קיבלנו עשרת אל־פים ל"י. ברוסיה הייתי עובד בתעשיית הטרקטורים, אבל כשקיבלתי התקפת־לב, הפסקתי לעבוד וחיינו על פנסיה. כשבאנו לארץ, אין יותר פנסיה, ואני לא עובד. עם הכסף, נוכל עכשיו להסתדר. אבל הייתי מוותר על הכסף ועל הכל, רק ש־מארק יהיה בחיים."

ניצול האבל

לא רק הוא. בשבועות האחרונים, נראה היה שרבים אחרים היו שמחים לעזור לו לוותר על הכסף.

„אני באמת לא מבין את העניין," הגיב קרוב מישפחה, שביקש לא להזדהות, כדי לא להרגיז את הוריו של מארק. „תיכף לאחר הרצח במינכן, הודיעה ממשלת גר־מניה שהיא נותנת למישפחות של 11 ה־קורבנות מיליון דולר. למה חיכתה אז ממשלת ישראל? שממשלת גרמניה תע־ביר לה את הכסף? מה יש, ממשלת יש־ראל פחדה שממשלת גרמניה תיברח, ולא תעמוד בהתחייבות שלה?

„מדוע לא יכלה ממשלת ישראל לשלם תיכף ומיד את הכסף — למחרת הכרזת ממשלת גרמניה — למישפחות, ולגבות אותו אחר־כך ממשלת גרמניה?"

בשיחה מתערב שכן, עולה חדש אף הוא: „אני חושב שזה קצת כמו שהיה אצלנו ברוסיה," הוא מסביר בעברית מגומגמת. „הפקידים ידעו שהמישפחות יושבות באבל, אין להם ראש לחשוב על כסף, לא מעניין אותם עכשיו שום דבר — אז הם החליטו: קודם כל, נחזיק את הכסף. לשלם — תמיד יש זמן. גם אצלנו ברוסיה זה ככה."

היו אלה רק אחדות מהתגובות, שהלכו וגברו בימים האחרונים ברחבי הארץ, עם התנדף הערפל המכוון מסביב לשאלת ה־